

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/15/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200675
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200675.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu H. X., bytom Q. XX, XXX XX J., právne zastúpeného Procházka & partners, spol. s r.o. so sídlom Búdková č. 4, 811 04 Bratislava, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát Bratislava, Špitálska 14, 812 28 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: KRPZ-P-24/BA-KDI21-2012 zo dňa 2. februára 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/70/2012-36 zo dňa 28. februára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/70/2012-36 zo dňa 28. februára 2014, p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia 83,89 € na účet jeho právneho zástupcu do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Bratislave na základe žaloby preskúmal rozhodnutie žalovaného a konanie, ktoré prechádzalo jeho vydaniu a zistiť pochybenie ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu, vykonaných dôkazov aj ich vyhodnotenia, podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva PZ v Pezinku rozhodnutím zo dňa 28. novembra 2011 pod č.: ORP-P-403/PK-DI-OBCEP-2011 uznal žalobcu vinným podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej aj „ZP“) na tom skutkovom základe, že dňa 16. júla 2011 v čase o 14,05 h. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda 105 ev. č. R. po ceste II/502 v smere od obce Modra Kráľová v smere do obce Dubová, pričom pri

odbočovaní vľavo ohrozil motocykel ev. č. W., ktorý viedol vodič G. X. v smere od obce Modra Kráľová do obce Dubová, pričom tento už obchádzal OMV ev. č. R., následkom čoho došlo k zrážke. Pri dopravnej nehode došlo k ľahkému zraneniu vodiča A.K.. Alkohol nebol zistený. Žalobcovi bola uložená za predmetný priestupok pokuta vo výške 400 € a náhrada trov konania vo výške 16 €. Pri rozhodovaní správny orgán vychádzal z odborného vyjadrenia č. 31/2011 súdneho znalca v odbore doprava cestná - Ing. G. E.. Odvolací správny orgán preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd v Bratislave ďalej poukázal na ustanovenie § 73 ods. 2 ZP, ktoré zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v zákone o správnom konaní poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi, ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo).

Z odborného vyjadrenia pre krajský súd vyplynuli tieto zásadné skutočnosti:

- v čase zrážky nie je možné stanoviť rýchlosť vozidiel (str. 11),
- čas začiatku dávania znamenia o zmene smeru jazdy nie je možné technicky preukázať (str. 16),
- motocyklista mohol začať reagovať najskôr na odbočovanie vozidla Škoda z jeho polohy a rýchlosti (str. 15). Preto znalec vychádzal zo simulácii východísk, z ktorých vyslovil záver.

Krajský súd z administratívneho spisu, najmä z odborného stanoviska zistil, že na str. 13 v bode 2.5.4. sa uvádza analýza zrážky „vozidla Škoda s motocyklom Honda ... podľa simulácie pohybu vozidiel do miesta zrážky malo vozidlo Škoda rýchlosť cca 18,82 km/h, motocykel mal rýchlosť cca 66,82 km/h v čase prvého kontaktu" - je evidentné, že auto už v danom čase spomaľovalo výrazne rýchlosť, čo sa muselo prejavovať pri plynulej jazde zreteľne aj pre motocyklistu, ktorý dokonca tvrdil, že sa pohyboval dlhší čas za autom rýchlosťou cca 50 km/h (str. 15 bod 2.6.1), pretože z výpovedí nevyplýva, že by došlo k prudkým zmenám v priebehu jazdy a polohy auta. Nie je preto súdu jasné, prečo žalovaný nedopytoval účastníkov nehody na uvedenú situáciu, keď je potrebné mať na zreteli povinnosti účastníkov cestnej premávky, t.j. že ako vodič auta, tak aj motocyklista bol povinný predvídať jazdné vlastnosti druhého účastníka (napr. mal predpokladať, že mu nedá prednosť, atď.).

V tejto súvislosti krajský súd považoval za žalovaným nedostatočne vyhodnotenú aj okolnosť uvádzanú na str. 15 bod 2.6.2. odborného vyjadrenia, kde znalec uvádza, že „je otázkou právneho posúdenia, či mal motocyklista povinnosť sa v mieste stanovenom ako miesto najskoršej reakcie na odbočovanie vozidla pohybovať rýchlosťou do 23,8 km/h. Vyššia rýchlosť ako uvádzaná motocyklistu znemožnila zabrániť nehode". V danom priestore bola prípustná rýchlosť do 90 km/h, takže je zrejmé, že z tohto uhla pohľadu rýchlosť motocyklistu (50 km/h až 66,82 km/h) bola v povolených medziach, avšak toto nezohľadňuje samotnú preskúmanú dopravnú situáciu, v ktorej sa motocyklista pri predchádzaní nachádzal. Aj v tejto súvislosti je potrebné vec vnímať cez povinnosť účastníkov cestnej premávky predvídať jazdné vlastnosti druhého účastníka.

Z bodu 2. „Opísanie udalosti" záznamu dopravnej nehody spísanej dňa 16. júla 2011 pod č. p.: OKP-P105/PK-DI-DN-2001 vyplýva opačná verzia dopravnej nehody, kde za zodpovedný subjekt je uvedený motocyklista A.K. z toho dôvodu, že nesprávne predchádzal, „predchádzanie vľavo odbočujúceho vozidla vľavo". Správne orgány sa s touto otázkou v rámci správnej úvahy nijako nevysporiadali.

Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní", kontradiktórnosť súdneho konania, právo osobnej prítomnosti na konaní a zákaz inkriminácie vlastnej osoby.

Princíp „rovnosti zbraní", t. j. že každá strana v konaní musí mať rovnakú príležitosť predložiť svoj prípad a žiadna z nich nesmie byť podstatne zvýhodnená vo vzťahu k druhej strane, platí aj v občianskoprávnom konaní a taktiež pri preverovaní zákonnosti a postupu orgánov verejnej správy súdom. Tento princíp musí byť premietnutý do celého procesu, ak má byť proces spravodlivým.

Na základe uvedených skutočností krajský súd dospel k záveru, že v danej veci stoja proti sebe dve skupiny dôkazov, produkované na jednej strane tvrdeniami žalobcu a na druhej strane tvrdeniami žalovaného. Ako už súd vyššie uviedol, samotné konanie správnych orgánov, ktoré v zásade vychádzali z odborného posudku znalca, je poznačené dôkaznou núdzou. Súd si nemôže domýšľať (dotvárať)

priebeh skutkového deja za účastníkov správneho konania. Zo spisu nesporne vyplýva, že žalobca v priebehu celého konania namietal nedostatočné posúdenie vecí pre neexistenciu jednoznačných dôkazov preukazujúcich jeho vinu. Správny orgán prvého stupňa, ani žalovaný na túto výhradu žalobcu podľa názoru krajského súdu náležité nereagovali.

Správny orgán považuje vykonaný dôkaz za pravdivý, pokiaľ nebol preukázaný opak. Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti dochádza správny orgán k záveru, ktoré skutočnosti na základe dôkazov (pre rozhodnutie významné a zákonné) je možné považovať za pravdivé a ktoré nie sú pravdivé.

Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Podľa názoru krajského súdu správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. To platí aj pre odvolací správny orgán, keďže v zmysle judikatúry týkajúcej sa správneho súdnictva je jednoznačne zastávaný právny názor, že prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok.

Podľa názoru krajského súdu, ak správny orgán bez relevantného zdôvodnenia sa prikloní k jedinému dôkazu, ktorým odôvodní skutkové zistenia, tak ako tomu bolo v prípade rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a žalovaného, keď prihliadli len na stanovisko znalca a nevyhodnotí v danom prípade úplnú absenciu iných dôkazov potvrdzujúcich túto výpoveď, potom je takéto hodnotenie dôkazov v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

Skutkový stav, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie správnych orgánov, nie je podľa názoru krajského súdu tak jednoznačný, aby na základe neho mohla byť vyodená zodpovednosť za priestupok voči žalobcovi. Toto podporuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. februára 2011, sp. zn. 3Sžo/133/2010, podľa ktorého „Ak sú pochybnosti o príčinách dopravnej nehody, je táto skutočnosť dôvodom na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a postihu za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.“

S ohľadom na tieto skutočnosti dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a v ďalšom konaní bude zrejme potrebné opakovane vyhodnotiť existenciu dôkazov, jednoznačne preukazujúcich naplnenie predmetnej skutkovej podstaty.

II.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie, v ktorom uviedol, že skutkový stav bol dostatočne preukázaný, vykonané boli všetky dostupné dôkazy a tieto boli správne vyhodnotené. Za najpodstatnejšiu považuje skutočnosť, že v čase, kedy žalobca vykonával úkon odbáčania vľavo, už bol predchádzaný vodičom motocykla. Vodič vozidla vypovedal tak, že motocyklistu nevidel, čo možno považovať za technicky nesprávne, ak sa motocyklista pohyboval rýchlosťou cca 50 km/h dlhší čas za vozidlom. Znalec pri analýze nehodového deja skonštatoval, že vodič vozidla Škoda začal odbočovať v čase, keď bol predchádzaný motocyklistom, ktorý začal predchádzať vozidlo Škoda v čase cca 2,66 s pred zrážkou. Vodič vozidla mohol v tom čase pravdepodobne spomaľovať a zatáčať doľava v čase $2,66 - 1,46 = 1,2$ s pred zrážkou. Z výpovedí vodičov vozidiel nie je možné stanoviť, akú rýchlosť mali vozidlá v mieste zrážky. Možno predpokladať iba výbehovú rýchlosť motocykla po zrážke, pričom možno predpokladať nárazovú rýchlosť motocykla okolo 65 km/h odhadom z poškodenia vozidla a motocykla. Náraz motocykla do vozidla bol pravou prednou stranou - chladičom a motorom motocykla do ľavej prednej strany vozidla Škoda v mieste pred ľavým predným kolesom s kontaktom aj na ľavé predné koleso. Náraz bol s čiastočným prekrytím do boku vozidla s pohybom posádky aj motocykla mimo vozidla. Vodič vozidla nereagoval na motocykel. Motocyklista mohol reagovať z polohy a rýchlosti vozidla najskôr v čase cca 0,63 s pred zrážkou a v mieste cca 11,33 m pred miestom zrážky.) Podľa žalovaného uvedené teda svedčí o tom, že žalobca podľa výhľadových pomerov mohol a mal bezpečne, ak by bol sledoval situáciu v cestnej premávke nielen pred sebou ale i vpravo, vľavo a v spätnom zrkadle, vidieť vodiča motocykla, ktorý ho predchádzal. Jeho zrýchľovanie až do momentu zrážky vozidla a motocykla svedčí o tom, že vodiča motocykla prosto prehliadol a jeho existenciu si

uvedomil až v momente, keď do neho narazil.

Žalovaný má za to, že všetky tieto skutočnosti boli brané do úvahy pri objasňovaní a odbornom vyjadrení dopravnej nehody. Výhodnotením vyššie uvedených dôkazov žalovaný má za objektívne preukázané, že sa žalobca dopustil porušenia § 19 ods. 1 zákona o cestnej premávke, čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch. Žalovaný postupoval v zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku, zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaral potrebné podklady pre rozhodnutie.

S poukazom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 70/2012-36 zo dňa 28. februára 2014 zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za správny a stotožňuje sa aj s celým jeho odôvodnením. Žalovaný vo svojom odvolaní neuvádza žiadny dôvod svojho odvolania podľa § 205 ods. 2 O.s.p., demonštruje len celý priebeh správneho konania, v ktorom boli nekriticky prebrané závery odborného vyjadrenia znalca, ktoré nevychádzajú z presne a úplne zisteného stavu veci a chýbajúce fakty znalec „dotvoril“ prevzatím tvrdení len jedného z účastníkov dopravnej nehody pána G. X.. Žalobca od začiatku spochybňuje nesprávne vstupné údaje, ktoré pre vypracovanie odborného vyjadrenia boli použité a ktoré nemôžu nikdy viesť k správnejmu výsledku. Aj samotný žalovaný vo svojom odvolaní konštatuje, že nejaké informácie v súvislosti so zistením skutkového stavu mu chýbajú a tie nie sú nezanedbateľnou skutočnosťou. Hoci žalobca od začiatku tvrdí, že keď dal znamenie o zmene smeru jazdy predchádzaný nebol, správne orgány túto skutočnosť nikdy neskúmali. Možno uzavrieť, že znalec si z dvoch tvrdení účastníkov nehody vybral iba jedno, a to práve to, ktoré odporuje jednak zisteniam policajtov z miesta nehody a jednak konzistentným vyjadreniam žalobcu, preto jeho závery sú ako základ pre rozhodnutie nepoužiteľné. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania podľa pripojeného vyčíslenia.

III.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky
ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Odvolací súd vzhľadom na ďalej uvádzané skutočnosti nepovažoval za potrebné na prejednávanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. Rozsudok bol verejne vyhlásený 22. októbra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p., rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať

dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorými bola žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g/ ZP na už uvedenom skutkovom základe.

Podľa § 22 ods. 1 písm. g/ ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, pred odbočovaním a počas odbočovania je vodič povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodiča idúceho za ním. Vodič je povinný pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatrnosť. Vodič vozidla idúceho za vozidlom, ktoré odbočuje, musí dbať na zvýšenú opatrnosť a svojou jazdou nesmie ohroziť vodiča odbočujúceho vozidla.

Podľa § 22 ods. 2 písm. c/ ZP, za priestupok podľa odseku 1 písm. e/, g/ až i/ možno uložiť pokutu od 150 € do 800 € a zákaz činnosti do troch rokov.

V zmysle citovaného § 19 ods. 1 ZCP obaja vodiči, predbiehajúci i predbiehaný majú povinnosť dbať na zvýšenú opatrnosť a ani jeden nesmie ohroziť druhého. V praxi to znamená, že ak už predbiehajúci motocyklista začal manéver predbiehania, nesmie mu v tom predbiehaný brániť nielen zvyšovaním rýchlosti, či menením smeru alebo inak a naopak, ak motocyklista idúci za vozidlom vedeným žalobcom videl, že vozidlo Škoda začína odbočovať, dávaním znamenia o zmene smeru jazdy, nesmie ho ohroziť a začať ho predbiehať.

Vzhľadom na to, že aj znalec z odboru cestnej dopravy konštatoval, že nemohol zistiť rýchlosť vozidiel v čase zrážky a čas začiatku dávania znamenia o zmene smeru jazdy nie je možné technicky preukázať, potom nie je možné vôbec zistiť, ktorý z vodičov nerešpektoval príkaz správať sa opatrne a brať zreteľ na druhého vodiča a neohroziť ho, ak je zrejmé, že už začal manéver predbiehania, resp. odbočovania.

Za takejto situácie je potrebné prisvedčiť záverom krajského súdu, ktorý konštatoval nedostatočne zistený skutkový stav, nevykonanie všetkých dostupných dôkazov, najmä dôsledného vypočutia účastníkov nehody a odstránenie rozporov v ich výpovediach a správne vyhodnotenie vykonaných dôkazov.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v súlade s týmto ustanovením v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a dodáva, že ak ani doplnené, resp. opakované dokazovanie nepreukáže základné momenty vzniku dopravnej nehody - najmä rýchlosť vozidiel v čase zrážky a čas začiatku dávania znamenia o zmene smeru jazdy, nebude možné ani odborným posúdením zistiť príčinu dopravnej nehody zo strany jej účastníkov a tým ani určiť zavinenie a zodpovednosť za vzniknutú dopravnú nehodu.

V takom prípade bude nevyhnutné rozhodnúť, ako už uviedol krajský súd - v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obvineného z priestupku a konanie o priestupku zastaviť podľa § 76 ods. 1 písm. c/ ZP

Vzhľadom na uvedené sa aj odvolací súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu o nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného, preto jeho odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny.

IV.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu z titulu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) v sume 61,87 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., režijný paušál 8,04 € a 20% DPH - 13,98 €, spolu 83,89 €. Túto náhradu je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.